

Právo je obecná soustava právních norem, která stanoví pravidla, jakým způsobem se mají právní subjekty ve společnosti chovat, tyto pravidla jsou obsaženy v pramenech práva a jsou vynutitelná státní mocí. Normy hmotného civilního práva upravují majetková, osobní a osobnostní práva a povinnosti, tedy v jednotlivých konkrétních případech stanoví práva a povinnosti. Nejinak je tomu i u odstoupení od smlouvy, kdy normy hmotného civilního práva stanoví za jakých podmínek může smluvní strana odstoupit od smlouvy a jaké důsledky odstoupení od smlouvy sebou nese. Odstoupení od smlouvy je institutem, který vede k zániku smlouvy a tím i práv a povinností ze závazkového právního vztahu a to bez uspokojení věřitele. Odstoupení od smlouvy je výjimkou z jedné základních zásad soukromého práva, zásady *pacta sunt servanda*. Za tím účelem je nezbytné, aby buď normy hmotného práva nebo smlouva sama jako *lex contractus* určily, kdy lze odstoupit od smlouvy. I přes nezbytnost výslovné zákonné úpravy je občanský zákoník v platném znění k odstoupení od smlouvy dosti strohý. Tím vzniká celá řada problémů, kterou musí řešit buď teorie nebo judikatura. Návrh nového občanského zákoníku se některé nyní vytýkané nedostatky či spornosti odstoupení od smlouvy snaží odstranit výslovným zakotvením v zákoně, byť ani navrhovaná úprava není zcela bezchybná.

V této práci se zaměřím na obecnou úpravu odstoupení od smlouvy v zákoníku občanském a zejména pak na v teorii i judikatuře nejspornější otázku věcněprávních účinků odstoupení od smlouvy.